

κιλωδίαι· σπανίως δὲ ὁ μελοποιὸς οὗτος ἐκφράζει τὸ αἰσθημα διὰ τῆς ἀπλότητος, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ Cimarosa, Paesiello, Zingarelli. Κατὰ τοῦτο ψέγουσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι. Ἀλλὰ τοῦτο πηγάζει ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς εἰσήγαγεν ὄρχηστρικὴν συνοδείαν πλουσιωτέραν, ἐξ ἣς παρεκινήθη νὰ ποιήσῃ τὴν μελωδίαν ζωηροτέραν.

Μία τῶν κυρίων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἵταλικὴν μουσικὴν εἶνε, ὅτι, ποιήσας χρῆσιν τῆς ἐν τῇ ἀρμονίᾳ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γενομένης προσόδου, ἀπεσόβησε τὴν λίαν κενήν ἀρμονικὴν συνοδείαν, καὶ συνέδεσε μετὰ τῶν θελγήτρων τῆς ἵταλικῆς μελωδίας ἀρμονίαν πλουσιωτέραν.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΛΟΡΔΟΣ ΔΟΥΦΦΕΡΙΝ

Δεινὸς ῥήτωρ καὶ ἀνήρ εὐπαιδευτὸς εἶνε ὁ τέως πρεσβευτὴς ἐν Κων/πόλει, νῦν δὲ ἀναδιοργανωτὴς τῆς Αἰγύπτου.

Τῷ 1852 διορισθεὶς τὸ πρῶτον ἀκόλουθος τῆς ἐν Βιέννη Ἀγγλικῆς πρεσβείας, εἴτα ἀπεστάλη εἰς τὰς ἐν Συρίᾳ ταραχὰς τοῦ 1860, διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν τῷ 1864, διοικητὴς τοῦ Καναδᾶ τῷ 1871 καὶ πρεσβευτὴς παρὰ τῇ ρώσσικῇ αὐλῇ τῷ 1878.

Οἱ λόρδοις Δουφφερίν εἶνε Ἰρλανδὸς τὴν καταγωγήν, ἔγεννήθη δὲ ἐξ εὐγενῶν γονέων τῷ 1826.

ΤΙΓΡΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΙ ΠΙΘΗΚΟΥΣ

Ίδού μία εἰκὼν ἀρκετὰ περίεργος τὴν ὥποιαν μᾶς δίδει ἡ φυσικὴ ἱστορία τῶν Ἰνδιῶν, τῆς περιφημοτάτης καὶ πλουσιωτάτης περὶ τὰ τοιαῦτα χώρας τῆς Ασίας.

Οἱ Ἰνδία ἔχει ἀπείρους πεδιάδας, μεγάλους καὶ πλωτούς ποταμούς, ὑψηλὰ ὁροπέδια καὶ σειρὰς ὁρέων. Καὶ ἐνῷ εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη εὑρίσκονται πάντες οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καὶ πᾶν εἶδος ὄπωρῶν, ὑπερμεγέθη δάση ἐκ κέδρων, πευκῶν, δρυῶν, συκομιωρέων, φηγῶν, καστανεῶν καὶ ἄλλων ιδίων τῶν εὐκρατῶν κλιμάτων, εἰς τὰ χαμηλότερα ἀπαντῶνται τὰ προϊόντα τῶν τροπικῶν κλιμάτων ὡς λ. χ. ὄρύζιον, βάμβαξ, ζάκχαρις καὶ ἀρώματα παντὸς εἶδους.

Οὐχ ἦττον ποικίλοι εἶνε οἱ ὄρυκτοι αὐτῆς θησαυροί· διότι ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἄφθονα ρουσίνια, βήρυλλοι, τοπάζια, χρυσόλιθοι, ίάσπιδες, σάρδιοι, ἀχάται καὶ πλειστοί ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι.

Εἶνε δὲ ἄξιος παρατηρήσεως ὁ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς πλοῦτος διότι ἡ θρησκευτικὴ δεισιδαιμονία τῶν Ἰνδῶν ἐμποδίζει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν κόπρον τῶν ζώων πρὸς λίπανσιν τῆς γῆς, καθότι αὕτη θεωρεῖται ὡς ιερὰ καὶ ἐν χρήσει μόνον πρὸς θρησκευτικὸς τίνας σκοπούς.

Τὰ δάση, αἱ πεδιάδες, τὰ ὅρη καὶ ἐν γένει ἄπασα ἡ χώρα τῶν Ἰνδιῶν εἶνε πλήρης θηρίων παντὸς εἰδούς ὡς λ. χ. ἐλεφάντων, λύκων, λεοπαρδάλεων, πανθήρων, λεόν-

των καὶ πρὸ πάντων τίγρεων, αἵτινες εἶνε ἐπικινδυνώταται ὅλων, διότι οὐ μόνον ἐπιτίθενται καθ' ὅδον, ἀλλὰ κρύπτονται καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐκεῖθεν ῥίπτονται ἐπὶ τῶν ἀτυχῶν διαβατῶν, οἵτινες πορεύονται ἀνύποπτοι τοῦ κινδύνου, ὅστις προσμένει αὐτούς.

Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι τὸ κυνήγιον εἶνε κατὰ τῶν πιθήκων, τῶν ιερῶν τούτων ζώων, οἵτινες ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ θανασίμου αὐτῶν ἔχθροῦ φεύγουσι μετὰ μεγάλων φωνῶν.

Ἡ τίγρις ἡτὶς ἀπαντᾶται μᾶλλον εἰς τὸ Ἰνδοστάν εἶνε ζῶν ἀπατηλότερον τοῦ λέοντος καὶ ἵσσον πρὸς τὸ μέγεθος. Ἡ θήρα τῆς τίγρεως εἶνε μία τῶν ζωηροτέρων καὶ προσφιλεστέρων διασκεδάσεων ἐν ταῖς Ἰνδίαις.

Πολυάριθμοι κυνηγοὶ ἀναβαίνουσιν ἐπὶ ἐλεφάντων καὶ ὡπλισμένοι καλῶς προχωροῦσιν εἰς τὰ φυλλώματα τῶν καλαμῶν ἢ εἰς τὰ δάση ἔνθα συνήθως ἐνεδρεύει ἡ τίγρις προσπαθοῦντες διὰ σφαιρῶν νὰ φονεύσωσιν αὐτήν. Ἡ τίγρις μὴ δυναμένη νὰ διαφύγῃ ἔξαγριοῦται, μεταστρέφεται καὶ ἐφορμᾶται τοῦ πλησιεστέρου ἐλέφαντος προσπαθοῦσαν ἡ ἀναβῆ ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπιτεθῆται τὰ τῶν κυνηγῶν. Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶνε ἡ κρισιμωτέρα, διότι οἱ ἐλέφαντες τρέπονται εἰς φυγήν· ἀν ὅμως ὁ ἐλέφας μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, βροχὴ σφαιρῶν ἐκ τῶν νώτων τῶν λοιπῶν ἐλεφάντων καταβάλλει τὸ ἄγριον θηρίον.

Αἱ τίγρεις συλλαμβάνονται συνήθως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διὰ παγίδων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐμπήγουσιν ὅξενον πάσσαλον, τὸ δὲ ζῶν πίπτει ἐπὶ τῆς αἰχμῆς καὶ ἀποθνήσκει.

Οἱ πίθηξ ὅμως, ὅστις κατὰ τὸν Βυσφῶρα «ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ποικιλία τοῦ ἀνθρώπου» εἶνε ζῶον καρποφάγον κατοικοῦν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἐπὶ τῶν δένδρων. Βοηθούμενοι διὰ τῆς οὐρᾶς των καὶ τῆς ἐκπληκτικῆς εὔστροφίας των, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ εἰκὼν παριστᾶ, εἰς ματαίους ἐπὶ ὄλοκλήρους ὥρας ὑποβάλλουσιν ἀγῶνας τὰς τίγρεις, ἐπιδιωκούσας τὴν σύλληψίν των.

Η ΠΟΛΙΣ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πόλει τοῦ μεγάλου τῆς Αγγλίας κράτους, ἐν λαμπρᾷ θέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου τινὸς κεῖται ὁ Μητροπολικὸς ναὸς τῆς Λίνκολν, οὗ ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο τὸ 1088 ὅτε ἡ πόλις Λίνκολν προήχθη εἰς ἕδραν Μητροπολίτου.

Λέγεται ὅτι ὁ Παυλῖνος, εἰς τῶν συντρόφων τοῦ Ἰεροῦ Αὐγουστίνου, πρῶτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὐρισκομένη τότε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν ἡγεμόνων τῆς Μερκίας, ὁ δὲ διὰ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμὸν Βλέττας ἀνήγειρε τὸν πρῶτον χριστιανικὸν ναὸν τὸ 638 μ. Χ.

Οἱ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Λίνκολν ἀπεπερατώθη τὸ 1547, ἥτοι ἐχρειάσθησαν 459 ὅλα ἔτη πρὸς οἰκοδομὴν τούτου ἔνεκα τῶν βλαβῶν ἃς ὑπέστησαν κατὰ καιρούς ἐκ σεισμῶν καὶ ἄλλων αἰτίῶν τὰ μεγαλοπρεπῆ κωδωνοστάσια καὶ τὰ ἐξαρτήματα τούτων.

Τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ εἶνε 516 ποδῶν καὶ τὸ πλάτος 174, ἔχει δὲ τρία κωδωνοστάσια ὕψους 270 ποδῶν καὶ ἑτήσιον εἰσόδημα 2,000 λιρῶν!

Ο ΕΝ ΡΩΜΗ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὴν 29ην παρελθόντος Ἰουνίου ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἣν ἔξωχας πανηγυρίζει ἡ Αἰωνία πόλις ἐν τῷ θαυμαστῷ αὐτῆς ναῷ, δημοσιεύμεν εἰκόνα αὐτοῦ σήμερον.

Ἀνάκλητος ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης, ὧν' αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ὡς λέγουσι, διορισθείς, ἀνήγειρε τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 90 μ. Χ. ναΐσκον ἐφ' οὗ τόπου ὑψοῦται σήμερον περίβλεπτος ὁ εἰκονογραφούμενος ναός, ἵνα σημάνῃ τὴν θέσιν, ἐνθα οὐ μόνον σωρεία χριστιανῶν ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Νέρωνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐτάφη σταυρωθείς. Ο ναΐσκος οὗτος ὑποστάς διαφόρους ἐν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις μεταβολὰς καὶ τροποποιήσεις μετά τίνας αἰώνας κατεδαφίσθη ἄρδην ὑπὸ τινος τῶν Παπῶν, θέντος τὰ θέμεθλα τοῦ σήμερον σωζομένου μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ἐνὸς τῶν περιφανεστέρων καὶ θαυμαστοτέρων κτιρίων τῆς Υφηλίου, οὐ τίνος ἡ ἐν μέρει καὶ καθ' ὅλου σίκοδομὴ ἐπεξετάθη ἐπὶ σειρὰν 176 ἐτῶν, ἡ δὲ ὀλικὴ δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς 250,000,000 φράγκων!

Τὸ πρόσθιον ἐξωτερικὸν τοῦ ναοῦ, μῆκος 375 καὶ ὕψους 144 ποδῶν, φέρει ἀνῳθι κιγκλίδας ὕψους 6 ποδῶν, ἐνθα ὑπάρχουσιν ἀγάλματα τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Ἀνῳθι τῆς κεντρικῆς εἰσόδου εἶνε τὸ μέρος, ἐνθα στέφονται αἱ Πάπαι καὶ ὅθεν διέδουσι τῷ λαῷ τὴν εὐλογίαν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Η κεντρικὴ θύρα τοῦ ναοῦ εἶναι ἐξ ὀρειχάλκου, κατεσκευάσθη δ' ἐπὶ Εὐγενίου τοῦ Δ'. Πάπας Ῥώμης, μεσούσης τῆς 15ης ἑκατονταετηρίδος. Ἐκατέρωθι τοῦ κυρίως ναοῦ, ἐνθ' ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ τις ἄνευ θάμβους καὶ καταπλήξεως, ὑψοῦνται τέσσαρες στύλοι κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, ὑποδαστάζοντες τὰς ἀψίδας τὸ δῶμα εἶνε θολοειδές, καλλιτεχνικώτατα

γεγλυμμένον καὶ ἐπίχρυσον, ἐνῷ τὸ μαρμαρόστρωτον ἔδαφος κοσμεῖται ὑπὸ ποικιλοχρόου μωσαϊκοῦ, ἐφ' οὗ σχήματα καὶ εἰκόνες πολλὰ ἀπινδαλματίζονται. Πρὸ τοῦ ἀγίου βήματος φωτοβούλοις διηνεκῶς 86 χρυσαῖ λυχνίαι· ἐντὸς τοῦ ἐξομολογητηρίου (Confessional) ὑπάρχει ἄγαλμα τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Ε'. γονυκλινοῦς, παρ' αὐτῷ δὲ ἴσταται τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, σμιλευθὲν κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀρχαίου ἀγάλματος τοῦ Καπιτωλίου Διός καὶ παριστῶν τὸν ἀπόστολον ἔχοντα τὸν ἔνα πόδα μικρὸν προθεβλημένον. Υπὸ τὸ ἄγιον βῆμα κεῖνται μετακομισθέντα τὰ δοτά Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ.

Ο ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΡΟΣΣΙΝΗΣ

(Τίτλος σελ. 90.)

πλειω τῶν ὄργανων καὶ πρῶτος μεταξὺ τῶν συγχρόνων αὐτῷ ἐθεώρησε τὴν γυμναστικὴν ὑπὸ ἐποψίν παιδαγωγικὴν καὶ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσιῶν, ἃς ἥδυνατο νὰ προσφέρῃ τῇ πατρίδι του.

Ο Ιωάννης (Jahn) ὁ ἐπονομασθεὶς πατήρ τῆς Γυμναστικῆς (1778 - 1852) καὶ τιμηθεὶς ἐσχάτως δι' ἀνδριάντος ἐν Πρωσσίᾳ ἀνεκηρύχθη εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Θεολόγος ὁν καὶ καθηγητής, δημοσιογράφος, φιλόλογος, πρὸς δὲ καὶ ἀξιωματικὸς κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ ζυγοῦ, τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις αὐτοῦ συνεκέντρωσε πάσας ὑπὲρ τῆς τελειοτέρας συστηματοποίησεως τῆς γυμναστικῆς καὶ ἔθικε τὰ θεμέλια τῆς γερμανικῆς λεγομένης γυμναστικῆς.

Ο Αλφόνσος Spiess (1810 - 1858) ὁ μεταρρυθμιστὴς τῶν τότε συστημάτων καὶ ιδρυτὴς τῆς σχολειακῆς γυμναστικῆς, ἡσχολήθη εἰδικῶς εἰς τὸ σύστημα τοῦτο εἰσαγαγών καὶ τὴν μουσικὴν κατὰ τὰς ἀσκήσεις, καὶ οὕτω μορφώσας σύστημα τέλειον ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς δύο πρώτας ἥλικίας.